

načelom in zakonom katoliške cerkve in zato za katolišane nesprejemljiv. Ako je narodno edinstvo ono veliko načelo, koje po mišljenju naših centristov in unitaristov zahteva v državi popolno zenačenje na polju šolstva, zakaj pa se to zenačenje ne izvrši v katoliškem, marveč v pravoslavnem pravcu?

Ta vprašanja je treba postaviti liberalcem in svobodomislecem, ki izrabljajo državo in njeno upravo v dosego svojih proticerkvenih in protivverskih ciljev. S tistimi Srbi pa, ki kaj držijo do vere ter jo smatrajo kot najvišji kulturni in vzgojni faktor, s takimi se bomo kmalu sporazumeli. Tu velja beseda nemškega kancelarja grofa Caprivija dne 29. januarja 1892: »V šolskem vprašanju gre v zadnji instanci ne za protestantsko ali katoliško, marveč gre za krščanstvo ali ateizem. Mi stojimo pred nevarnostjo: ateistično (brezbožno) ali ne.«

Za vprašanje torej gre, ali bodo naše šole krščanske ali brezbožne. Mi hočemo, da so krščanske, pri pravoslavni pravoslavne, pri katoličanih katoliške.

Naša zahteva, tako je sklepno izjavil dr. Josip Hohnjec, je konfesionalna (verska) šola. Mi to zahtevamo po navodilu vrhovnega poglavarja katoliške cerkve, rimskega papeža. Mi jo stavimo soglasno z vesoljnim katoliškim svetom. To je zahteva, od katere katoličani v naši državi, zlasti katoliški Slovenci, ne bomo odstopili. Slovenska šola mora biti taka, kakor jo zahteva naš slovenski katoliški narod.

Državna politika.

Korupcija.

Dan za dnevom pada beseda: korupcija. Radičevci jo mečejo radikalom v obraz, radikali pa nazaj radičevcem. Časopisi v naši državi in časopisi drugih držav pa pišejo dan za dnevom o korupciji. Res — smrdi, smrdi . . .

Namesto korupcija bi lahko mi po slovenski rekli nepoštenost, goljufija, tatvina, in ker se zgodi po dnevi in pred pričami: rop, katerega zagrešijo s tem, da izrabljajo državno oblast tisti, ki jo imajo. Da, gotovo je nepošteno in tatvinsko, če tisti, ki jih narod postavi, da skrbijo zanj in vodijo državno politiko, uporabijo to priložnost, da se okoristijo in z raznimi goljufijami obogatijo.

Znano nam je že dosti takih početij. Spominjamo se le na Thurn-Taxisa, ko je država trpela milijone in milijone škode in jih še bo, ker zdaj je tožena še za 100 milijonov dinarjev odškodnine. V Belgradu so taki dogodki v manjšem obsegu kar na — dnevnem redu. Dr. Zerjava so tudi zelo prijemali belgradski listi, kakor da je tudi v tem mojster. Približič bi gotovo tudi o tem vedel kaj povedati, so mu marsikaj očitali, kar smrdi po korupciji.

Zdaj pretekla tedna pa sta se spoprijela Pašič in Radič. Radič je videl, da s svojo zavoženo politiko izgublja tla na Hrvaškem, zdaj, ko ni več za republiko, ampak za monarhijo, ne za hrvaško samostojnost, ampak za srbsko nadvlado nad Hrvatimi in nad Slovenci. Zato si je izmislil nekaj novega. Začel je odkrivati pokrov, ki je zakrival razne radikalne nepoštenosti. Ko je Ljuba Jovanović nastopil zoper Pašičevega sina Radeta in zoper Pašiča samega, je mislil Radič to izrabiti za sebe in za svojo stranko. Nenekrat se je postavil pred vso javnost, da je zoper nepoštenost, zoper goljufijo. In to je storil Radič, ki je bil tolikrat nepošten v svoji besedi in je z raznimi lepimi besedami dolga leta goljufal hrvaški narod. To je storil tisti Radič, ki je opustil življenjski boj Hrvatov, sprejel srbsko nadvlado, glasoval za grozo-

Dr. I. T.:

Spomini na lurško romanje.

Jeruzalem, Rim, Lurd! Katero katoliško srce bi ne hrepenelo po teh znamenitih svetih krajih? V zadnjih desetletjih ima zlasti Lurd privlačno silo, kakor za druge narode, tako za Slovence, ki so že dvakrat, l. 1896 in l. 1908, v večjem številu obiskali to Marijino svetišče. Ni čuda! Saj stoji podoba Brezmadežne, kakor se je l. 1858 prikazala blaženi Bernardki, v tolikih naših cerkvah in kapelah, da, skoro v vsaki slovenski hiši. Začetkom letošnjega leta se je v Ljubljani osnoval odbor za romanje Slovencev v Lurd. Na tozadevni poziv se je priglasilo 158 udeležencev, med temi približno ena tretjina iz Štajerske.

Odhod.

Velikonočni torek, 6. aprila, opoldne so se romarji zbrali na ljubljanskem kolodvoru. Med njimi sta bila dva škofa, dr. Karlin iz Maribora in dr. Mileta iz Šibenika. Vodstvo romanja je bilo v rokah vseučilišnega profesorja dr. Lam. Ehrlicha in kanonika dr. Tom. Klinarja. Kmalu po 12. uri smo se poslovili od bele Ljubljane ter v veselem razpoloženju odrinili proti jugu, proseč Boga, naj nam pošlje svoje angelje, ki nas bodo spremljali na potu ter srečno zopet privedli domov.

Že čez dobri dve uri smo na meji, in v Postojni, kjer je še pred nekaj leti bila domača zemlja, nas prevzamejo laški vozovi in uradniki. Za pustimi kraškimi planotami nam zabliski pred očmi si-

Namakaj z „Žensko hvalo“ — peri z „Jelenjim milom“!
To najbolj obvaruje perilo, ki se brez truda popolnoma očisti.
SCHICHTOV NAČIN PRANJA

viti proračun 13 milijard dinarjev. Ta proračun je najhujša nepoštenost, je rop našega premoženja. Izglasoval ga je Radič s svojimi poslanci, med katerimi sta tudi Pucelj in Kelemina, poslana od Slovencev v Belgrad. Zato je Radič šel na solnce, pa je imel sam maslo na glavi in zato ni ničesar dosegel razen svojo blamažo!

Pašičev sin Rade je obtožen raznih početij, s katerimi je baje oškodoval državo. Gotovo je, da je grdo, če sin ministrskega predsednika izrablja položaj svojega očeta. Gotovo je še grše, če se ministrski predsednik skrije za hrbet svojega sina in izrablja svojo državno mesto za svojo gmotno korist. V koliko se je to pri Pašiču zgodilo, bomo še natančno poročali. Pašič je izjavil, da naj bo Rade kaznovan, če je kaj naredil, pa je morda tako rekel le zavoljo lepšega.

Nad Radičem pa se je Pašič kruto maščeval. Razdvojil mu je stranko, izril ga od vlade, da katere se bo prav težko nazaj priril, če se sploh bo. A najhujši pa je bil udarec, ko so tudi Radiču začeli očitati nepoštenost, goljufijo, korupcijo. Od Radiča odpadli poslanec dr. Nikič je objavil papirje, ki dokazujejo veliko goljufijo, ki jo je izvršila Radičeva družba. Velika petrolejska družba, ki ima svoj sedež v Ameriki, je zapletena v to zadevo. Očita se, da gre za večje milijonske svote neplačanih davkov in da je Radičeva družba hotela izsiliti 5 milijonov dinarjev od petrolejske družbe.

Tako ste se oba, Pašič in Radič, znašla v blatu nepoštenja, ki je zasmrdelo do Amerike. Zdaj pa je menda že obema žal. Kajti že sta se začeli obe stranki zopet približevati, da bi skupaj »vladali« — še za naprej!

Kaj, ali ni več poštenjakov, ki bi lahko vodili državo in sicer pošteno in pravično? Še so. In zbirajo se. A močni bodo dovolj le tedaj, če bo narod z njimi. Narod sam pa mora obračunati z izkoriščevalci in jih ne sme pripustiti do oblasti, narod jih mora zavriniti, ko pridejo volitve.

SLS in njeni delavni poslanci se ne strašijo težkega dela, da se enkrat odpravi ta pokvarjenost pri vladi sami. Jugoslovanski klub je središče, okrog katerega se zbirajo poštenjaki, Srbi in Hrvatini, in pride čas, ko bodo ti poštenjaki dobili vajeti državnih poslov v roke. Takrat bo treba pa rokave zavihniti, pa izkldati vse do zadnjega, da ne bo tako smrdelo pri

nje Jadransko morje, in kmalu smo v Trstu. Med kratkim odmorom obkrožijo tamkajšnji slovenski verniki svojega bivšega nadpastirja, mu poljubljajo roko ter nudijo cvetlice in okrepčav . . . »Jaz sem do bri Pastir in poznam svoje, in moje poznajo mene.«

V večernih urah nas vlak odpelje čez beneške in lombardske ravnine v sredino severne Italije. V sredo jutro, 7. aprila, nas pozdravlja Milan, prestolnica sv. Karola Boromeja, čigar predzadnji naslednik je bil nekaj časa Ahil Ratti, sedaj papež Pij XI.

Potovanje.

Od Milana krene naša pot proti jugu. Ko se začne železnica dvigati čez Ligurske Alpe, zamenjajo paro z električno silo. Dočim občudujemo lepoto pokrajin in bogastvo industrijskih mest, prvi vlak navzgor preko drznih mostov in skozi nebroj predorov, ki nas spominjajo na Semmering ali Brenner, dokler ne prevozi višine ter se približa ligurskem delu Sredozemskega morja. Na velikanskem kolodvoru ponosne Geneve obstojimo ob desetih predpoldne. Skupna pobožnost v bližnji cerkvi S. Giovanni, pri kateri je škof Mileta opravil sv. mašo ter kanonik dr. Klinar razložil romanjen namen našega potovanja, — po obedu pa ogled genovskega pokopališča Campo Santo, najlepšega na svetu, to dvoje nam najbolj ostane v spominu.

Proti večeru nadaljujemo pot ter dospemo pozno v noči na zadnjo italijansko postajo Ventimiglia. Tu prenočimo v udobnih posteljah, in v četrtek, 8. aprila zjutraj, vstopimo v francoske vozove.

Ves čas od Geneve sem se vozimo tik ob morski obali, po takozvani Rivieri, mimo svetovnoznanih le-

glavi in se ne bo moglo reči, da je Jugoslavija kakor riba, ki je za nič, ker pri glavi smrdi. Mi hočemo pošteno in ugledno državo, ki jo bodo državljani ljubili, drugi pa spoštovali!

IZ DRUGIH DRŽAV.

Avstrija pripravlja nove carinske predpise, s katerimi hoče zaščititi svojo industrijo in svoje kmetijstvo. Ako ne bo naša država znala z modro trgovsko pogodbo teh carin izpremeniti, bomo imeli malo gospodarskega stika z Avstrijo. Za nas obmejne Slovence je pa velike važnosti, da moremo svojo živino in razne pridelke v Avstrijo izvažati.

Nemčija razpravlja, ali se naj bivšim vladarjem brez vsake odškodnine vzame njihovo premoženje. Ako se ne bodo pogodili, bodo imeli plebiscit, to je glasovanje, pri katerem mora dve tretjini glasov imeti, kdor hoče zmagati. — Bivši nemški drž. kanceler dr. Wirth je šel v Rusijo, s katero je Nemčija napravila posebno pogodbo.

Francija se vojskuje s Turki v Maroku. Vodja Turkov Abd el Krim ni sprejel nobenega predloga za pomirjenje, nasprotno, v bitki pri Medjalu, so Turki z vso divjostjo napadli Francoze. V tej bitki je padlo 1500 Francozov.

Rumunija hoče postati cesarstvo. Letos obhajajo v Rumuniji 60letnico, odkar vlada v tej državi sedanja kraljevska rodovina. Pred l. 1866 je vladal v tej deželi knez Kus. Ker pa je bil krut, je ljudstvo komaj čakalo izpremembe. Zvitni nemški državnik Bismarck je to vedel, pa se mu je posrečilo, da je dal vjeti Kusa in Marijo Obrenovičevu, mater poznejšega srbskega kralja Milana, in so ga v Belgradu umorili, in vse Kusove prijatelje. Kus se je odpovedal rumunskemu prestolu. Vlado pa je sprejel Karl Hohenzollernski iz nemške cesarske rodovine. Ob priliki 60letnice, kar se je to zgodilo, hočejo Rumunijo, ki je po svetovni vojni postala velika, proglašiti za cesarstvo. Naša kraljica Marija je iz rumunske vladarske hiše. Rumuni niso Slovani, ampak Romani, kot Italijani in Francozi.

Poljska vlada je odstopila, dobili pa so že novo, kot pri nas. Z našo državo pripravlja Poljska posebne pogodbe, ki jo sestavlja posebni odbor. Pogodba pride v javno razpravo v narodno skupščino.

Monte Carlo, Monaco, Nizza, Cannes, Toulon. Naravna krasota teh južnih pokrajin se ne da opisati: Bujno cvetje, zlato sadje, dehteče mirte in oranže v zrcalu sinjemodre morske gladine — kakor košček raja na zemlji. Verno srce nehote zahrepeni po Stvarniku lepote, po večni Lepoti . . . Med naravno krasoto pa umetno razkošne palače bogastva, blagostanja in blagočinstva; le malokje kakšno znamenje vere v Boga: »Kako težko bodo bogatini prišli v božje kraljestvo!«

Po poldnevni brzi vožnji dospemo ob enih popoldne v zgodovinsko znamenito mesto Marseille. Tu sem sta prišli po vstajenju Zvečičarjevem Marta in Marija Magdalena iz Betanije, in Lazar, ki ga je Jezus obudil od smrti, je bil v tem mestu prvi škof. — Po potrebnem okrepčilu obiščemo baziliko Notre Dame de la Garde, Marije Stražarice. Visoko nad morjem (153 m) stoji to svetišče. Kip Matere božje na stolpu je znamenje, ki mu velja zadnji pogled in pozdrav mornarjev, ko jadrajo v daljino. Kratek nagovor prelata dr. Tomažiča o svetovnem poslanstvu katoliške Cerkve po volji božji in želji Marijini, ter slovenske pete litanijske tvorijo našo skupno pobožnost. Občudujoč pogled na marziljski zaliv in na širno morje, v katero tone večerno solnce, potem pa hitro nazaj na kolodvor, večerja in celonočna vožnja. V petek, 9. aprila, ob devetih zjutraj se znajdemo v Toulousu. Prva pot nas pelje v cerkev: tu se tudi v tujini čutimo domače. Skupno sveto mašo odsluži škof dr. Karlin; dekan Skubic pa povdarja misijonsko misel sv. Cirila in Metoda za zednjenje vseh Slovanov v češčenju ene Matere Marije in v okrilju ene Matere Cerkve. — Po kosilu zopet v vagon! Po krajinah, podobnih deloma našemu

Nevednost

jo čisto vir mnogemu trpljenju. Ali danes so že povsod razširjeni časopisi in so oni idealno sredstvo za razširjenje prosvete in vede. Tudi mi si prizadevamo našim čitateljem vedno služiti z dobrim nasvetom. Pri prehlajenju, ki sedaj tako lahko nastopi in pri vedno pogostejših reu-

matičnih bolečinah bi Vas hoteli spomniti na že 27 let priljubljeno in preizkušeno domače sredstvo in kosmetikum: Fellerjev blagodišeči »Elsaflujd«. Kot mazilo zoper reumatične bolečine in v vseh slučajih, kjer je drgnenje potrebno, hitro deluje. Odpravlja nahod, dela neobčutiljivim za hladni zrak, je enako dober za oči, ušesa, zobe in glavo vrat in usta. Odznotraj in odzunaj je močnejši in bržega delovanja kot francosko žganje. 6 dvojnatih ali 2

veliki specialni steklenici za 65 din., 12 dvojnatih ali 4 specialne steklenice za 99 din., 36 dvojnatih ali 12 specialnih steklenic za 250 din., že obnem z zabojem in s poštino razpošilja po povzetju ali proti naprej vposlanem denarju: lekarnar Eugen V. Feller v Stubici Donji, Elsatrg 341, Hrvatska. — Poedine steklenice Elsaflujda se dobijo v lekarnah in sorodnih trgovinah za reducirano ceno 9 din.

Italija se zelo raduje, ker se je Amerika odločila, da bo uredila račune z Italijo. Fašisti izrabljajo to seveda kot znak odobrenja njihovega nasilja, kar pa ni pravilno. Ako se že res štejejo za tako veliko in močno državo, kaj se potem bojijo mrzlega kamenitega kipa slovenskega pesnika Vilharja, ki so ga pretekli dni ponesnažili? Italiji Jugoslavija ne sme zaupati! Zdaj daje Italija velika posojila Grčiji in Rumuniji, s tem bo seveda zopet imela še več vpliva na Balkanu.

ZADNJE POLITIČNE NOVICE.

V radikalni stranki sta se hudo spoprijela Pašič in Ljuba Jovanovič. Vsi so upali, da bo zmagal Jovanovič, vendar se mu to za enkrat še ni posrečilo. Ljuba Jovanovič je bil izključen iz radikalne stranke, vendar pa ima 28 poslancev za seboj. Boj se bo nadaljeval.

Radič se je pobotal s svojimi odpadniki Nikičem in Superino. To je pač znamenje popolne politične oslabelosti Radiča, ki mu je le za vladine jasli. Prvočkrat na vprašanja ni več odgovarjal, ga menda jezik boli, s katerim je že toliko hudega povzročil Hrvatom, Slovincem in vsej državi.

Samostojno kmetijske stranke ni več! Preteklo nedeljo so v Ljubljani pokopali samostojno kmetijsko stranko in si zopet dali novo firmo, ker pod staro ne gre več. Vsako leto drugo ime, pa vedno isti ljudje — a slovenski kmet ve, kaj to je!

Kaj je novega?

Odlikovanje. Sveti oče Pij XI. je z 20. aprilom t. l. sprejel preč. monsignora Janeza Krst. Vreže, profesorja na drž. moškem učiteljsku v Mariboru, med svoje častne tajne komornike. Dolgoletnemu sotrudniku častita iskreno k zaslužnemu odlikovanju jubilat »Slovenski Gospodar«!

Duhovniške spremembe v lavantinski škofiji. Nastavljeni so: č. g. Karel Lampert, župnik na Pernicah, za provizorja pri Sv. Ožbaltu ob Dravi; č. g. Blaž Brdnik, kaplan pri Sv. Tomažu pri Ormožu, za provizorja v Pernicah; č. g. Ivan Jerič, kaplan v Ljutomeru, za kaplana v Mursko Soboto; č. g. Leopold Arko, kaplan v Selnici ob Dravi, za II. kaplana v Zalecu; č. g. Presnik Jožef, kaplan v Št. Janžu na Drav. polju, za II. kaplana v Ljutomer; č. g. Ivan Greif, kaplan v Turnišču, za kaplana v Beltince; č. g. Jožef Hauko, kaplan v Murski Soboti, za kaplana v Turnišče; č. g. Andrej Stakne, novomašnik v Braslovčah, za kaplana v Selnici ob Dravi; č. g. Stanislav Cajnkar, novomašnik pri Sv. Tomažu pri Ormožu, nastavljen začasno v pomoč istotam.

Podelitev sv. birme v lavantinski škofiji se v mesecu majniku vrši: pri Sv. Jakobu v Slov. gor. dne 15. maja; v Jarenini dne 16. maja; v Št. Ilju v Slov. gor. dne 17. maja; pri Sv. Juriju na Pesnici dne 18. maja; v Svečini dne 19. maja; pri Spodnji Sv. Kun goti dne 20. maja. V Mariboru se podeli sv. birma na binško nedeljo kot običajno.

Zakaj se vsiljuje »Domovina«? Na tisoče komadov tega ostudnega lista, govori se o 25.000, se meče

Krasu, večinoma pa našim Slovenskim goricam in poljanam, se bližamo svojemu cilju. Ob ¼6 popoldne zazremo v ozki dolini tri vitke stolpe — v Lurdu smo!

V Lurdu.

Na kolodvoru nas prijazno sprejmejo tajnik lurskega škofa ter dva slovenska bogoslovca, ki študirata v Parizu. V hotelu Richard ob desnem bregu reke Gave se nam odkaže stan za tri dni. Navzlic utrujenosti ne strpiš v sobi. Preko mosta stopiš v diven, do ¼ km dolg, od divjih kostanjev obkrožen park. V ravni črti proti zapadu se med zelenimi nasadi vrstijo kip sv. Mihaela, visok križ, razodetje Srca Jezusovega sv. Mariji Marjeti, lani svetnikom prištetih župnik sv. Janez Vianney, in v nadnaravni velikosti soha lurske Gospe z bl. Bernardko. Sledi prostran trg, spominjajoč na trg sv. Petra v Rimu. Ob zapadni strani trga vhod v spodnjo, rožnensko cerkev. Za to cerkvijo, v višini njene kupole in obeh stranskih stolpov, se dviga visoko gor v nebo veličastna lurska bazilika, pod katero se nahaja še tretja, podzemeljska cerkev ali krypta. Sem gor vodijo ob obeh straneh rožnenske cerkve kamenite stopnice, ali pa zložna pot nad visokim obzidjem, ki začenja ob koncu parka, obkrožuje trg pred cerkvijo, ter se dviga navzgor proti baziliki.

Pa za sedaj, samo en pogled na ta trojni, in vendar enotni stavbni umotvor. Vleče te drugam. Skozi obok v obzidju kreneš na desno. Po cesti med severno steno skale, ki nosi baziliko, in med reko Gave — nekaj sto korakov, pa si v votlini, kjer se je l. 1858 prikazovala Brezmadežna preprosti deklici Bernardki.

teden za tednom med naše dobro ljudstvo, dobivajo ga naši najboljši možje, pa tudi fantje, celo dečki. Kaj vendar hočejo gospodje v Ljubljani? Ali tako iskreno ljubijo naše kmetstvo ljudstvo? Ali hočejo sami kmetovalci postati? Kaj še, saj se dolga leta niso brigali za kmeta; le zdaj, ko so v sili, bi ga radi potegnili na svojo stran. Poglej ribiča, kako ribari! Tudi on kupi sira za ribe, poišče črve in kruha in vtakne vse skrbno na trnek, mar misliš, ribam v korist? Ali iz same ljubezni do njih? Oh ne, le vloviti jih hoče, in ko jih ima, je konec skrbi in ljubezni, ne dobijo več sira, ne črvov, ne kruha; sir in kruh zdaj rajši sam poje, ribe pa čaka kletka in smrt. Tako nekako izgleda tudi ljubezen gospodov okoli »Domovine« do kmeta! Dr. Žerjav ga potrebuje za prihodnje volitve, da bi zanj glasoval, to je edini namen »Domovine«. Samo dva poslance ima Žerjavova stranka v Sloveniji, upala je, da jih dobi vsaj pet; zato se trudi na vse kriplje, da bi se pomnožil Žerjavov generalni štab; drugače je njegova stranka v Beogradu velika ničla. Zato ne šteti za denarjem; a vendar, kakor vsiljive vlačuge pošteni svet ne mara, tako se tudi naše verno ljudstvo ne mara vjeti v zanjke »Domovine«, ampak zapira pred njo skrbno svoja vrata. Prav tako! Drugače boš račun za »Domovino« plačalo ti, slovensko ljudstvo! Ostanj zvesto Bogu in svoji slovenski domovini, Žerjavovi »Domovini« pa pokaži vrata!

Odgovor kmetov Volkstimmu v zadevi razdeljene gmajne (pašnika) v občini Sv. Miklavž. Bil je že zadnji čas, da se je ta zanemarjen svet potom agrarske operacije razdelil. Te pašnike poznamo v nizkih legah pod imenom gmajne. Navadno so to tako zanemarjena zemljišča, da jih je žalost gledati. Namesto dobre paše, raste po takih prostorih vsakovrstna šara, plevel, trnje in grmičevje. Vsa slika takih pašnikov nam razodeva, da ni nobenega pravega gospodarja in da izkorišča vsak to borno pašo in les, kakor hoče in more. Nihče se ne briga za čiščenje in obdelovanje takih prostorov, ampak nasprotno, vsak gleda edino na to, kako bi tak pašnik izrabljaj, če pa pride potem do razdelitve, se pa vsak potruji, da ga obdela. To je dokaz pri Sv. Miklavžu. Na drobno razdeljen svet je že izčiščen in obdelan, so že njive in travniki. Nasprotno pa isti del, ki ga ima 12 kočarjev še skupaj, je tako zanemarjen, kakor poprej. — Kmetje se zahvaljujejo agrarni direktij v Ljubljani za to razdelitev, ker sedaj imamo kmetje in država korist.

Glavna zborovanja Zveze slovenskih vojakov iz svetovne vojne (ZSV). Prvo veliko zborovanje ima letos zveza dne 25. julija v Šmartnem ob Paki (Sav. dolina), ko se bo tam odkril veličasten spomenik; tega bratskega sestanka in odkritja naj se prav posebno udeležijo naši tovariši iz mariborske oblasti, zlasti kraji: Celje, Gornjigrad, Slovenjgradec. — Občni zbor in glavni sestanek pa je zopet določen po izrecni želji pretežne večine mož vseh strank na Brezjah dne 8. avgusta 1926. Ondi je utelešena duša našega naroda, ondaj na belem dvorišču Gospe mira in sprave se naj odpočije s trpljenjem prenašena duša mož trpinov iz vojne! Tovariši! Mi smo tolmači Vaše odločne volje, zato na svidenje dne 8. avgusta 1926 v tem ljubkem kraju naše divne Gorenjske! Vse že pravočasno, zlasti polovično vožnjo, uredimo. Zaupniki, oglašajte se in naročajte znake Zveze! — Glavni odbor ZSV v Ljubljani.

Smrtni slučaj pri Sv. Ani v Slov. gor. V soboto, dne 17. t. m., smo zagreblj ob številni udeležbi ljudstva občee spoštovano in priljubljeno ženo in mater, ki je zapustila sedem nedoletnih otrok, med temi je zad-

nji komaj teden star, Lizo Urbanič, rojeno Ornik, posestnico na Ščavnici, v 43. letu svoje starosti. Marsikatero oko je bilo solzno, ko smo se poslavljali od rajne pri odprtem grobu. Kako tudi ne! Bila je dobra vsakemu, rada je pomagala z nasvetom, še bolj pa dejansko. Krščansko je vzgajala svoje otroke, s svojim dobrim možem je nad 18 let živevala v tihem, poštem in vzglednem zakonu. Veliko je žrtvovala za cerkev in za naš novozgrajeni Društveni dom. Ohraniti jo hočemo v hvaležnem spominu. Mnogim je bila botra pri krstu in pri birmi, tako jo bodo tudi ti pogrešali, ker niso nikoli prazni odšli. Upamo, da ji bo Vsemogočni njeno veliko darežljivost obilno poplačal. Potrtemu možu, našemu navdušenemu pristašu, ter žalostnim, osamelim otrokom in sorodnikom naše odkrito sožalje! Rajni Lizi pa svetila večna luč! — V nedeljo, dne 18. t. m., smo zagreblj Marijo Eferl iz Žic, mater rajnega č. g. Matija Eferl. V pondeljek, dne 19. t. m. Filomeno Weingerl in Franca Zadravec; v torek, dne 20. t. m., Marijo Weinhandl; v četrtek, dne 22. t. m., Jero Švajgler, roj. Weinhandl, ter mater njenega moža Rozo Švajgler, vsi iz Ščavnice. Poprejšnji petek pa Marijo Zemljč, p. d. Vrabl iz Bačkove. Toliko mrličev iz ene občine v enem tednu že dolgo ne pomnimo. Vzrok: »španska.« — Vsem umrlim daj Gospod večni mir in pokoj!

Umrli je v Venčesu pri Slov. Bistrici v 80. letu svoje starosti daleč naokrog dobro znani korpeljski mlinar Jernej Repič, mož stare korenine in stare poštenosti. Pred desetimi dnevi smo pokopali njegovu ženo Marijo, da bosta skupaj počivala, ki sta skupaj hodila skozi življenje celih 47 let. Naj bosta tudi njuni duši združeni v deželi večne ljubezni!

Smrt dveh starev na Polenšaku. Spet se je oglašila v naši fari bela žena in je v kratkem času pokosila dva najstarejša farana. Prva je zapustila ta svet Marija Vojsk, užitarica iz Lasigovec, stara 80 let. Rajna je bila dalje časa bolana in jo je revmatizem popolnoma sključil. Njej je sledil Valentin Visenjak, star 83 let, tudi iz Lasigovec. Rajni se je udeležil vojske v Slezvig-Holštajnu in na Češkem leta 1866. Rad je pripovedoval, kako so se s Prusi tolkli. Obadva počivajta v miru!

Novice od Sv. Andraža v Slov. gor. Na sedmini za pokojno Marijo Nedeljko v Vitomarcih so darovali pogrebni 104 dinarjev za dobre namene, med temi 50 din. za Dijaško kuhinjo v Mariboru. — Pred dobrim tednom je uničil požar viničarsko poslopje s prešo in vinsko posodo tukajšnjemu vrlemu kmetu Rižnar Francu v Smolincih. Zažgali so fantalini s cigaretami. Starši, pazite zlasti na šoli odrasle fante, da se ne pripeti še več nesreč. Koliko boljše se obrne denar za dobro berilo, n. pr. za »Slovenskega Gospodarja«, kakor pa za cigarete, ki zdravju škodujejo, prav nič pa ne koristijo!

Razno od Sv. Bollenka v Slov. gor. V kratkem presledku sta umrli v Bišu dve ugledni kmetici: dne 6. aprila Terezija Kramberger, roj. Čeh, in dne 18. aprila Elizabeta Krajnc, roj. Pihler, obe po dolgotrajni in mučni bolezni. Prva zapuščala edino, sedem let staro hčerko, druga moža in pet odraslih otrok. Na sedmini druge se je nabralo za Dijaško večerjo 50 D. Bog plati! — Za župana občine Trnovska ves je bil izvoljen Jakob Mohorič, kmet v Trnovcih št. 48; Mat. Kocmut namreč ni sprejel županske službe. Tako je

oba presvetla škofa, in nekateri drugi, po žrebu ali dogovoru določeni duhovniki. Slovesno procesijo z Najsvetejšim, ki se pomika od čudežne jame po parku in trgu pred rožnensko cerkev, in med katero prejmejo posamni bolniki blagoslov s presvetim Rešnjim Telesom, je vodil v soboto popoldne škof dr. Mi leta, v nedeljo popoldne pa škof dr. Karlin. V noči od sobote na belo nedeljo smo imeli pobožnost v zgornji baziliki: od 10. do 11. molitvena ura, od 11. do 12. pridiga g. župnika Šoba, o polnoči okrog 25 svetih maš s skupnim sv. obhajilom. Prosti čas so posamni romarji porabili za zasebno pobožnost v votlini, v cerkvah, na Kalvariji s 14 postajami križevga pota, za obisk Bernardkine rojstne hiše, za nakupovanje spominkov, pa tudi za izlete v bližnjo okolico.

Lurški škof, 83letni dr. Franc Schöpfer, je sprejel škofa dr. Karlina in romarski odbor ter nam je dal izporočiti, da se veseli našega prihoda, da nas ljubi in blagoslavlja, da moli za nas ter nam želi po priprošnji Matere božje izpolnjenje naših želj.

V pondeljek, 12. aprila, predpoldne smo se s skupno sv. mašo in z govorom kanonika Časla poslovali od lurske Gospe. Zopet in zopet smo se ozirali nazaj na milo podobo v votlini. Bilo nam je pri sreč, kakor otroku, ki se mora ločiti od matere ter oditi na daljno pot...

Ob ¼ dveh popoldne smo zasedli svoje prostore v vlaku, in v nepretrgani vožnji prepotovali daljavo, kakor iz Rima do Maribora. Škof dr. Mileta je zavoljo obolevnosti ostal v Lurdu. V torek, 13. aprila zjutraj ob pol sedmih smo bili v Lyonu.

Gor v desnem kotu temnega skalovja prebela Devica v znani podobi lepe Gospe, v snežnobeli obleki, z višnjevimi pasom, s sijajem okrog glave, z rožnim vencem na roki. Njej v vnožju se lahko ziblje pravkar razcvetela divja roža. Pred duplino je železna pregraja z vhodom na desni in z izhodom na levi strani. Znotraj za pregrajo preprost oltar. Pred vhodom na desni primerna prižnica. Na okroglem stolu med altarjem in pregrajo, kakor tudi za altarjem, gori nebroj sveč; prinašajo jih verni častilci Marijini, ki se vrstijo v procesijo okrog altarja. Prostor pred pregrajo je poln ljudstva na kolenih, zatopljenega v molitev. Nad vsem nemoten mir in skrivnostna tišina. Uho ti ujame le šepet iz srca kipečih prošelj, vzdih v Marijino pomoč zaupajočih bolnikov, in žuborenje čiste čudežne studenčnice, ki jo zajemajo in s katero se krepečajo romarji iz treh izlivov ob levi strani votline. Siloma se pripogneš in poklekneš. Rad bi skrli solze ganotja, pa ne moreš! Sem-li vreden stati in klečati na tem svetem kraju, kjer je skrivnost, pa očitiden stik med nebom in zemljo?!

Prehitro nam je minil čas v Lurdu. Že v petek zvečer smo se udeležili velikanske procesije z lučkami, katero so priredili pariški dijaki, nad 4000 po številu. Tudi v slovenskem jeziku je ubrano donela pred lurskimi svetišči znana pesem: Ave, ave, ave Marija! Slična procesija v manjšem obsegu se je ponovila v soboto in v nedeljo zvečer.

V soboto šele smo si natančneje ogledali zgoraj omenjene tri cerkve in druge znamenitosti. Pred votlino smo imeli skupne sv. maše v soboto, nedeljo in pondeljek zjutraj okrog 8. ure. Tam sta maševala